

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie ze skargi B.J.,
na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie w sprawie o sygn.
I ACa 66/25,
po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej
i Spraw Publicznych w dniu 21 stycznia 2026 r.,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. zwraca ze Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Lublinie na rzecz skarżącej B.J. kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem uiszczonej opłaty od skargi.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia B.J. (dalej: „skarżąca”) wniosła skargę na przewlekłość wobec nieusprawiedliwionego opóźnienia w sporządzeniu pisemnego uzasadnienia wyroku (oddalenia apelacji) z dn. 8.09.2025 r. sygn. akt I ACa 66/25, w sprawie z powództwa B.J. c/a A.D. D.M. o ochronę dóbr osobistych.

W uzasadnieniu skarżąca wskazała m.in., że skargę wnosi z uwagi na niedotrzymanie terminu na sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku, niepodanie uzasadnionej przyczyny opóźnienia lub informacji o przedłużeniu przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Lublinie terminu na oznaczony czas (art. 329 § 4 k.p.c.). Wniosek o pisemne uzasadnienie z dn. 8.09.2025 r. został doręczony

Sądowi 9.09.2025 r. Podstawowy termin instrukcyjny na sporządzenie uzasadnienia minął w dniu 23.09.2025r. (art. 329 §2 k.p.c.). Do dnia (14.10.2025r.) na Portalu Informacyjnym Sądów Powszechnych nie pojawiła się informacja potwierdzająca, że uzasadnienie wyroku zostało sporządzone i wysłane do wnioskodawcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 75; dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Przez użyte we wskazanym przepisie określenie „rozstrzygnięcie kończące postępowanie w sprawie” należy przy tym rozumieć prawomocne zakończenie sprawy, nie tylko z uwagi na przedmiot ustawy, ale także biorąc pod uwagę okoliczności podlegające ocenie z punktu widzenia naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, którymi w myśl art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość są w szczególności terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, czyli rozstrzygnięcia co do jej istoty. Celem wprowadzenia do ustawy przepisu o takiej treści było zdefiniowanie pojęcia rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie, ze wskazaniem kryteriów oceny tego stanu w konkretnej sprawie, przy czym same kryteria wzorowano na stanowisku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, który rozpoznając skargi na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie w rozumieniu art. 6 ust. 1 Europejskiej

Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz.U. nr 85, poz. 427, dalej: „Konwencja”), bierze pod uwagę czas trwania postępowania od jego rozpoczęcia do prawomocnego zakończenia.

Z powyższego wynika, że przedmiotem postępowania wywołanego skargą na przewlekłość postępowania jest badanie podniesionego przez skarżącego zarzutu, iż w sprawie doszło do naruszenia przysługującego mu prawa do sądu, z uwagi na przewlekłe prowadzenie postępowania od chwili jego wszczęcia do chwili jego prawomocnego zakończenia, czy też posługując się językiem Konwencji „rozpatrzenia sprawy”.

Powyższą konkluzję wspiera treść art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, zgodnie z którym skargę wnosi się w toku postępowania w sprawie. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że postępowanie w sprawie trwa, czyli jest w toku, do chwili wydania w sprawie prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13).

Nie ulega wątpliwości, że postępowanie w sprawie I ACa 66/25 zakończyło się 8 września 2025 r. wydaniem wyroku oddalającego apelację. Skarżąca upatruje zaś naruszenia jej prawa, w przewlekłym rozpoznawaniu jego wniosku o uzasadnienie.

W związku z powyższym wskazać należy, że czynność jaką jest sporządzenie uzasadnienia podejmowana jest po zakończeniu postępowania w sprawie. Z tego względu skarga, w której zarzuca się zwłokę w sporządzeniu uzasadnienia jest niedopuszczalna (z wielu zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 września 2014 r., III SPP 205/14; 20 stycznia 2015 r., III SPP 234/15; 7 lipca 2022 r., I NSP 153/22).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., art. 5 ust. 1 i art. 8 ust. 2, art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji, tj. odrzucił skargę i nakazał zwrócić z urzędu Skarżącej ze Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Lublinie kwotę 200 złotych tytułem pobranej opłaty sądowej od skargi.

Mirosław Sadowski

[r.g.]